

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/233/2016
Identifikačné číslo spisu:	7111207905
Dátum vydania rozhodnutia:	07.08.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Siebenstichová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:7111207905.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Daniely Sučanskej a sudcov JUDr. Emila Franciscyho a JUDr. Eleny Siebenstichovej, v spore žalobkyne C. X., bývajúcej v T., zastúpenej spoločnosťou Vojčík & Partners, s.r.o., so sídlom v Košiciach, Rázusova č. 28, IČO: 36866563, proti žalovaným 1/ Y. C., bývajúcej v D., zastúpenej spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Peter Kerecman, s.r.o., so sídlom v Košiciach, Rázusova č. 1, IČO: 36588725, 2/ Mgr. R. K., bývajúcej vo E., zastúpenej spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Peter Kerecman, s.r.o., so sídlom v Košiciach, Rázusova č. 1, IČO: 36588725, 3/ I. S., bývajúcej v T., 4/ Mgr. S. N., bývajúcej v T., zastúpenej spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Peter Kerecman, s.r.o., so sídlom v Košiciach, Rázusova č. 1, IČO: 36588725, 5/ C. B., bývajúceho v T., 6/ J. L., bývajúceho v T., zastúpenému spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Peter Kerecman, s.r.o., so sídlom v Košiciach, Rázusova č. 1, IČO: 36588725, 7/ Mestu Košice, so sídlom v Košiciach, Trieda SNP č. 48/A, IČO: 00691135, 8/ JUDr. N. K., bývajúceho v T., zastúpenému spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Peter Kerecman, s.r.o., so sídlom v Košiciach, Rázusova č. 1, IČO: 36588725, o určenie vlastníckeho práva, vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 38 C 53/2011, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 31. marca 2016 sp. zn. 5 Co 694/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a .

Žalovaní 1/, 2/, 4/, 6/ a 8/ majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Žalobkyňa sa žalobou zo 16. marca 2011 domáhala určenia, že je výlučnou vlastníčkou mezonetového bytu č. X s výmerou 264,10 m², ktorý sa nachádza v podkroví bytového domu na E. ulici č. XX v T. (ďalej len „sporný byt“), a zároveň tiež určenia veľkosti spoluvlastníckych podielov na spoločných častiach a zariadeniach bytového domu a na zastavanom a príľahlom pozemku. Tvrdila, že vlastníctvo sporného bytu nadobudla spracovaním (podľa § 135b ods.1 Občianskeho zákonníka) jednak spoločných častí a zariadení bytového domu (jeho podkrovia) v spoluvlastníctve strán sporu, jednak nebytového priestoru, ktorý je v jej výlučnom vlastníctve. Žalobu podala po právoplatnom skončení sporu, v ktorom išlo o určenie neplatnosti zmluvy o vstavbe uzavretej podľa § 21 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z.z., o

vlastníctve bytov a nebytových priestorov (ďalej len „zákon č. 182/1993 Z.z.“); predmetná zmluva bola určená za neplatnú rozsudkom Okresného súdu Košice I (ďalej len „súd prvej inštancie“) č.k. 12 C 297/2007-100 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 Co 362/2009.

2. Súd prvej inštancie rozsudkom zo 4. marca 2014 č.k. 38 C 53/2011-327: I. zamietol žalobu v časti o určenie vlastníctva sporného bytu a spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a zariadeniach bytového domu, II. vo vzťahu žalobkyne a žalovaných 3/, 5/, 7/ nepriznal žalovaným náhradu trov konania a III. vo vzťahu žalobkyne a žalovaných 1/, 2/, 4/, 6/ a 8/ uložil žalobkyni povinnosť nahradiť týmto žalovaným trovy konania vo výške 1 229,32 €. V odôvodnení uviedol, že aplikoval ustanovenia § 1 ods. 1, § 2 a § 3 ods. 1 a 2 zákona č. 182/1993 Z.z. Pri posudzovaní dôvodnosti žalobou uplatneného nároku sa vzhľadom na argumentáciu žalobkyne zaoberal možnosťou nadobudnutia jej vlastníctva sporného bytu a/ na základe zmluvy o vstavbe v zmysle zákona č. 182/1993 Z.z. a b/ na základe spracovania v zmysle § 135b Občianskeho zákonníka.

2.1. Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že žalobkyňa realizovala stavebné práce (vstavbu) s úmyslom nadobudnúť vlastníctvo sporného bytu na základe zmluvy o vstavbe z 5. augusta 2007 uzavretej podľa § 21 zákona č. 182/1993 Z.z. a v rozsahu jej vydaného stavebného povolenia. Išlo o stavebné úpravy časti podkrovia (vo vlastníctve vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome), jeho prispôsobenie na bývanie a pričlenenie k nebytovému priestoru (vo vlastníctve žalobkyne). Stavebné práce (úpravy), v dôsledku ktorých - podľa názoru žalobkyne - vznikla spracovaním podľa § 135b Občianskeho zákonníka nová vec, boli ukončené v apríli 2009.

2.2. Súd prvej inštancie sa s touto argumentáciou žalobkyne nestotožnil a na podklade zistenia, že zmluva o vstavbe bola určená za neplatnú, dospel k záveru, že žalobkyňa nemohla nadobudnúť vlastníctvo sporného bytu zmluvou o vstavbe podľa § 21 zákona č. 182/1993 Z.z.

2.3. Z vykonaného dokazovania vyplývalo, že sporný byt bol čiastočne vstavaný do podkrovia bytového domu, a čiastočne do nebytového priestoru vo vlastníctve žalobkyne. Podľa právneho názoru súdu prvej inštancie nemohlo byť podkrovie [neoddeliteľná súčasť hlavnej veci (bytov a nebytových priestorov v bytovom dome)] samostatným predmetom právnych úkonov. Podkrovie sa po realizácii stavebných prác nestalo samostatnou vecou a nedošlo k zmene jeho vlastníctva. Na tomto základe súd prvej inštancie uzavrel, že žalobkyňa spracovaním časti cudzej veci (podkrovia) nemohla nadobudnúť vlastníctvo súboru miestnosti (t.j. sporného bytu).

3. Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 31. marca 2016 sp. zn. 5 Co 694/2014 rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a II. potvrdil a vo výroku III. o trovách konania vo vzťahu žalobkyne a žalovaných 1/, 2/, 4/, 6/ a 8/ zrušil. Podľa jeho presvedčenia spočíva napadnutý rozsudok na správnych skutkových a právnych záveroch. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd uviedol, že sporný byt vznikol stavebnými úpravami časti podkrovia (v spoluvlastníctve strán sporu) a ich pričlenením k nebytovému priestoru vo vlastníctve žalobkyne. Žalobkyňa vlastníctvo k časti bytu, ktorá vznikla stavebnými úpravami z podkrovia mohla, nadobudnúť na základe zmluvy o vstavbe podľa § 21 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z.z. Určením neplatnosti zmluvy o vstavbe však táto možnosť odpadla. V ďalšom odvolací súd pripustil, že za splnenia istých predpokladov možno spracovaním cudzej veci (§ 135b Občianskeho zákonníka) nadobudnúť aj vlastníctvo bytu v bytovom dome. Podľa názoru odvolacieho súdu v niektorých prípadoch môže spracovaním podkrovia vzniknúť samostatná vec (byt), ktorá je z právneho hľadiska oddeliteľná od hlavnej veci. V danom prípade ale stavebnou činnosťou realizovanou z podnetu žalobkyne nová vec nevznikla, došlo len k funkčnej úprave pôvodnej veci, pričom podkrovie si zachovalo svoju pôvodnú povahu. Vzhľadom na to uzavrel, že žalobkyňa nenadobudla vlastnícke právo sporného bytu ani spracovaním. Dodal, že mu neprislúcha prikázať reálny podiel na spoločných priestoroch do vlastníctva žalobkyne, lebo mu v tom bráni povaha spoluvlastníckeho podielu; nemôže ani určiť spoluvlastnícky podiel na spoločných častiach a zariadeniach bytového domu.

4. Žalobkyňa podala dňa 27. septembra 2016 dovolanie, ktorým napadla potvrdzujúci výrok (I.) rozsudku odvolacieho súdu s odôvodnením, že dovolanie je prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. b/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) preto, lebo rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Touto otázkou je „či spracovaním podkrovia ako súčasti bytového domu a jeho zapracovaním do nebytového

priestoru (vo vlastníctve žalobkyne) môže vzniknúť iná, nová vec“. Podľa jej názoru dospeli sudy k nesprávnemu názoru, že podkrovie z právneho hľadiska netvorí samostatnú vec, ale súčasť bytového domu, preto nemôže byť predmetom občianskoprávných vzťahov. Tento názor vyvodili z nenáležitej aplikácie právnych záverov vyjadrených v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Cdo 122/2007, ktorý sa týkal veci skutkovo a právne odlišnej. Podľa presvedčenia žalobkyne spracovaním podkrovia vznikla nová vec (z pôvodného nebytového priestoru vznikol bytový priestor). Podkrovie ako spoločná časť bytového domu prestalo existovať. V dôsledku spracovania tvorí sporný byt s podkrovím jednu vec, pričom podkrovie nie je súčasťou tohto bytu v právnom zmysle. Podkrovie nezmenilo svoju pôvodnú povahu, vznikom sporného bytu právne prestalo existovať (§ 2 ods. 4 zákona č. 182/1993 Z.z.) a naďalej už existuje iba sporný byt. Z týchto dôvodov žalobkyňa žiadala rozsudok odvolacieho súdu v napadnutom výroku zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

5. Žalovaní 1/, 2/, 4/, 6/ a 8/ vo vyjadrení k dovolaniu navrhli tento mimoriadny opravný prostriedok žalobkyne odmietnuť ako procesne neprípustný. Podľa ich názoru právna otázka vymedzená žalobkyňou bola už v praxi odvolacieho súdu vyriešená, a to rozsudkami najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 22/2005, 2 Cdo 122/2007 a 4 Cdo 27/2002. Podľa ich názoru možnosť aplikácie záverov rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 22/2005 nevylučuje to, že v danom prípade išlo o stavebné úpravy podkrovia bytového domu. Žalobkyňa sa totiž nedomáhala nadobudnutia vlastníckeho práva v zmysle zákona č. 182/1993 Z.z. ale podľa ustanovenia § 135b Občianskeho zákonníka, ktoré neurčuje rozdielny právny režim nadobúdania vlastníctva v prípadoch spracovania nehnuteľností, teda pri jeho aplikácii sa nemôže zohľadňovať to, či sa priestor nachádza v bytovom alebo nebytovom dome. Riešenia právnej otázky rozhodujúcej pre posúdenie daného sporu sa týka aj rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 27/2002, v ktorom sa dovolací súd zaoberal definíciou bytu ako predmetu občianskoprávných vzťahov a dospel k záveru, že pojmovým znakom bytu ako predmetu občianskoprávných vzťahov v zmysle § 118 ods. 2 Občianskeho zákonníka je účelové určenie miestností, ktoré byt tvoria, na trvalé bývanie, dané právoplatným rozhodnutím stavebného úradu; existencia takéhoto rozhodnutia je predpokladom toho, aby určité miestnosti mohli byť predmetom občianskoprávných vzťahov ako byty. Tento svoj záver potvrdil najvyšší súd aj v rozsudku sp. zn. 2 Cdo 122/2007, z ktorého vyplýva, že pri posúdení otázky, či miestnosť alebo súbor miestností je bytom, je rozhodujúcim kolaudačný stav, nie stav faktický. Pre prípad, že by dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie je prípustné, žalovaní 1/, 2/, 4/, 6/ a 8/ žiadali dovolanie ako nedôvodné zamietnuť, lebo dovolacia argumentácia žalobkyne nie je spôsobilá spochybniť správnosť záveru odvolacieho súdu.

6. Žalovaní 3/, 5/ a 7/ sa k dovolaniu písomne nevyjadrili.

7. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v neprospech ktorej bolo rozhodnuté, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, nie však dôvodné.

8. Dovolanie bolo podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex. Prípustnosť dovolania bolo preto potrebné posudzovať podľa ustanovení CSP. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Mimoriadnej povahy dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

9. Žalobkyňa vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

10. Prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP nezakladá samo tvrdenie dovolateľa, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá ešte nebola dovolacím súdom riešená; určujúcim je až záver (zistenie) dovolacieho súdu, že táto argumentácia je opodstatnená. Dovolací súd preto pristúpil k posúdeniu, či predmetná otázka skutočne ešte nebola dovolacím súdom riešená.

10.1. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku hmotnoprávnu alebo procesnoprávnu (nie skutkovú), na vyriešení ktorej spočívalo napadnuté rozhodnutie. Právna otázka musí byť označená v dovolaní spôsobom jasným, určitým a zrozumiteľným.

10.2. Žalobkyňa v danom prípade zákonu zodpovedajúcim spôsobom vymedzila právnu otázku, „či spracovaním podkrovia ako súčasťou bytového domu a jeho zapracovaním do nebytového priestoru (vo vlastníctve žalobkyne) môže vzniknúť iná, nová vec“. Z hľadiska obsahu dovolania (§ 124 ods. 1 CSP) ide (zjednodušene) o otázku, či v bytovom dome možno spracovaním nadobudnúť vlastníctvo bytu. Táto otázka - tak, ako bola vymedzená žalobkyňou - skutočne ešte nebola riešená dovolacím súdom.

10.3. Dovolací súd sa nestotožňuje s názorom žalovaných 1/, 2/, 4/, 6/ a 8/, podľa ktorého žalobkyňou označená právna otázka už bola dovolacím súdom riešená. Rozhodnutia, na ktoré poukazujú vo vyjadrení k dovolaniu, sa týkali skutkovo a právne odlišných prípadov. Najvyšší súd pripomína, že v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cdo 22/2005 riešil otázku, či prestavbou podkrovia rodinného domu (poznámka dovolacieho súdu: to treba v danom prípade osobitne zdôrazniť) na nebytové priestory možno nadobudnúť vlastnícke právo k týmto nebytovým priestorom; krov a podkrovie považoval za súčasť stavby, ktoré neboli samostatnou vecou a nestali sa ňou ani stavebnými opravami a úpravami vykonanými stavebníkom. Najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 2 Cdo 122/2007 riešil otázku (ne)možnosti prenajatia nebytových priestorov stavebne prestavaných na byt pri absencii kolaudačného rozhodnutia, ktorým by došlo k zmene užívania stavby. Vo veci vedenej na najvyššom súde pod sp. zn. 4 Cdo 27/2002 dovolací súd definoval byt ako predmet občianskoprávných vzťahov, pričom dospel k záveru, že pojmovým znakom bytu ako predmetu občianskoprávných vzťahov v zmysle § 118 ods. 2 Občianskeho zákonníka je účelové určenie miestností, ktoré byt tvoria, na trvalé bývanie, dané právoplatným rozhodnutím stavebného úradu.

10.4. Vzhľadom na relevantné vymedzenie právnej otázky (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP) pristúpil dovolací súd v ďalšom k skúmaniu, či dovolanie žalobkyne, ktoré je prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, je zároveň dôvodné, teda či napadnutý rozsudok čo do riešenia otázky vymedzenej v dovolaní spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

11. V zmysle § 432 ods. 1 CSP možno dovolanie prípustné podľa § 421 CSP odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Podľa § 432 ods. 2 CSP sa dovolací dôvod vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

12. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

13. Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 182/1993 Z.z. sa právne vzťahy k bytom a nebytovým priestorom v dome spravujú ustanoveniami Občianskeho zákonníka a osobitných predpisov, ktoré sa týkajú nehnuteľností, ak tento zákon neustanovuje inak. Zákon č. 182/1993 Z.z. predstavuje teda vo vzťahu k Občianskemu zákonníku lex specialis. Všeobecná úprava obsiahnutá v Občianskom zákonníku sa preto použije na právne vzťahy k bytom a nebytovým priestorom len v prípade, ak zákon č. 182/1993 Z.z. neobsahuje vlastnú právnu úpravu.

14. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z.z. sa vlastníctvo bytu alebo nebytového priestoru v dome nadobúda a/ na základe zmluvy o prevode vlastníctva bytu alebo nebytového priestoru v dome s

vlastníkom domu alebo s právnickou osobou, ktorá má právo hospodárenia k domu, s vlastníkom bytu alebo nebytového priestoru, b/ na základe zmluvy o výstavbe domu, vstavbe alebo nadstavbe, c/ dedením, d/ rozhodnutím štátneho orgánu.

15. Vzhľadom na žalobkyňou nastolenú dovolaciu otázku sa dovolací súd nezaoberal otázkou, či žalobkyňa nadobudla (mohla nadobudnúť) vlastníctvo sporného bytu na základe zmluvy o vstavbe, ktorou sa v konaní zaoberali prvoinštančný a odvolací súd. Do úvahy ako titul nadobudnutia sporného bytu - so zreteľom na zistené skutkové okolnosti - neprichádzala ani zmluva o prevode vlastníctva bytu, zmluva o výstavbe domu alebo nadstavbe, dedenie alebo rozhodnutie štátneho orgánu.

16. Žalobkyňa sa v danom prípade domáhala určenia, že vlastníctvo sporného bytu nadobudla spracovaním podľa § 135b ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého ak niekto dobromyseľne spracuje cudziu vec na novú vec, stáva sa vlastníkom novej veci ten, ktorého podiel na nej je väčší. Pri spracovaní v zmysle tohto ustanovenia vzniká „nová“ vec (a nové vlastníctvo), odlišná od pôvodnej veci.

17. Zákon č. 182/1993 Z.z. má osobitnú úpravu vzniku vlastníctva bytu alebo nebytového priestoru ako novej veci vykonaním stavebnej činnosti; v § 21 stanovuje, že vlastníctvo bytov a nebytových priestorov v dome môže vzniknúť na základe zmluvy o výstavbe, vstavbe alebo nadstavbe domu uzavretej medzi stavebníkmi alebo medzi doterajšími vlastníkmi bytov a nebytových priestorov v dome a stavebníkmi. Stavebníkom môže byť právnická osoba alebo fyzická osoba; zmluvou sa vymedzia vzájomné práva a povinnosti pri výstavbe medzi stavebníkmi alebo pri vstavbe alebo nadstavbe domu medzi stavebníkmi a vlastníkmi bytov a nebytových priestorov v dome.

18. Ustanovenie § 21 zákona č. 182/1993 Z.z. predstavuje lex specialis vo vzťahu k § 135b Občianskeho zákonníka (lex generalis), čo vylučuje možnosť nadobudnutia vlastníctva bytu alebo nebytového priestoru v bytovom dome spracovaním. Osobitnou úpravou vzniku vlastníctva bytu alebo nebytového priestoru spôsobmi uvedenými v § 21 zákona č. 182/1993 Z.z. mal zákonodarca bezpochyby na zreteli prepojenosť vlastníctva bytu alebo nebytového priestoru s vlastníctvom spoločných častí a zariadení bytového domu. Uvedená prepojenosť vyplýva z § 22 ods. 1 písm. c/ zákona č. 182/1993 Z.z., v zmysle ktorého veľkosť spoluvlastníckeho podielu vlastníka bytu alebo nebytového priestoru v dome na spoločných častiach domu, spoločných zariadeniach domu a spoločných nebytových priestorov je daná podielom podlahovej plochy bytu alebo nebytového priestoru k úhrnu podlahových plôch všetkých bytov a nebytových priestorov v dome. Zreteľným zámerom tu bolo predísť sporom medzi vlastníkmi bytov a nebytových priestorov v bytovom dome, zaistiť právnu istotu v ich právnych vzťahoch a uzavretím zmluvy dosiahnuť prehľadnosť úpravy ich vzájomných práv a povinností.

19. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že žalobkyňa neopodstatnene napadla dovolaním rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bolo aj podľa názoru dovolacieho súdu (i keď sčasti z iných dôvodov) správne potvrdené prvoinštančné rozhodnutie zamietajúce žalobu. Vecne správny je záver odvolacieho súdu, že dovolateľka nenadobudla vlastnícke právo spornému bytu spracovaním v zmysle § 135b Občianskeho zákonníka. Dovolací súd preto nedôvodné dovolanie žalobkyne zamietol podľa § 448 CSP.

20. Žalovaní 1/, 2/, 4/, 6/ a 8/ boli v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešní (§ 255 ods. 1 CSP) a vznikol im nárok na náhradu trov dovolacieho konania. O nároku na náhradu trov rozhodol najvyšší súd podľa ustanovení § 453 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.